5de. JAARGANG. CURACAO DEN 31n MAART 1888. N° 222

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITENDE AGENTEN VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIJS.
C. LEUCHS & Co.
17, BARRETT'S GROVE, LONDEN.

E Coerant aki ta sali toer Dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2.— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10.— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel, fl 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

Het feest der Verrijzenis.

—o—

't Is reeds eeuwen geleden, dat de geredde wereld in blijde vervoering en in dankbare herinnering voor 't eerst bij het geopend graf des Verlossers de juichtoon heeft aangeheven: *Alleluia, Resurrexit, sicut dixit.*"

Thans nog klinkt immer die heuglijke tijding en die blijde boodschap over de aarde voort, en ieder jaar worden wij opnieuw door onze Moeder de H. Kerk aangespoord om mee te jubelen bij den triomf die Christus op dezen dag viert, waardoor wij de bevestiging gekregen hebben van de waarheid van ons H. geloof, en waardoor de hoop in onze harten geplant is op eene toekomende glorievolle verrijzenis. Vandaag weerklinkt de vreugdetoon over geheel de wereld, dat Christus door Zijne opstanding Zijne Goddelijke zending bewezen en voor ieder onzer een toekomstig geluk verzekerd heeft.

„ Christus is verrezen, gelijk Hij gezegd heeft."

't Is niet meer in het stalletje van Bethlehem waar wij neerknielen voor den mensch geworden God en Zijn groote armoede en Zijne diepe vernedering bewonderen; — 't is ook niet op Kalvarië waarheen wij in de lijdensdagen onzen Verlosser gevolgd zijn en waar wij getuigen waren van dat ontzaglijk offer voor den zondaar gebracht;—vandaag aanschouwen wij den Zaligmaker als den Koning der Koningen, als God, stralend van glans en Majesteit, macht hebbend over de gansche natuur, eigenmachtig en luistervol uit den dood opgestaan.

De profetische woorden van Isaïas zijn in vervulling gegaan: „*Erit sepulchrum Ejus gloriosum,*" Zijn graf is glorievol; van uit dat graf straalt ons Christus' Godheid luisterrijk tegen; dat graf verkondigt luide dat het uur der Verlossing voor het menschdom is aangebroken, dat er een nieuw licht over de wereld is opgegaan dat haar den weg doet zien dien zij af te leggen heeft, en waardoor ook de kracht aan haar wordt medegedeeld om tot de bestemming waarheen die weg leidt, te geraken. 't Is alzoo niet zonder reden dat de H. Kerk ons vandaag tot vreugde opwekt en tot blijdschap stemt.

Wij vieren de verlossing uit de slavernij des duivels, de stichting van het Rijk der genade, en gedenken tevens het gelukkig oogenblik dat wij herwonnen zijn voor het Rijk der glorie. *Alleluia, Resurrexit, sicut dixit.*

—

Vóór alles wordt er van een trouwen volgeling van Christus, van een oprechten Christen, die dezen verheven titel met eere draagt, gevorderd, dat hij aanneme en belijde dat Jezus Christus, de tweede persoon der H. Drievuldigheid, in den tijd onder ons heeft gewoond, en in waarheid de lang Verwachte der volkeren, de aan Israël beloofde Messïas was, die redding en verlossing is komen aanbrengen voor den zondigen en gevallen mensch. Gedurende de veertigdaagsche vasten hebben wij herhaalde malen het gruwzaam en smaadvol lijden overwogen dat Christus ondergaan heeft, en vol medelijden over zooveel smarten en pijnen die Hij verdragen heeft, vol bewondering over de grenzelooze liefde en barmhartigheid op dien lijdensweg aan ons allen betoond, hebben wij dikwijls uit overtuiging en volmondig de bekentenis afgelegd, dat Christus *God* is die de menschelijke natuur heeft aangenomen, want de beminnende God alleen kan zoo en op die wijze lijden als Christus voor ons geleden heeft.

Maar wanneer wij Christus door eigen macht uit den dood zien opstaan met de zege–teekenen van Zijn kruisdood versierd, dan eerst erkennen wij Hem als den Verlosser die ons uit de slavernij heeft gevoerd en door zijn kostbaren dood ons het leven gaf. "Zoo Christus niet verrezen is," zegt de Apostel Paulus tot de Korinthiërs, "dan is uw geloof te vergeefs *want dan zijt gij nog in uwe zonden.*" Christus kwam in de wereld om de zonde en den dood *die door de zonde in de wereld gekomen is*, te overwinnen, en Christus zelf zou in de macht des doods gebleven zijn? Hoe zou Hij *de opstanding en het leven zijn*, zooals Zijne eigene woorden meermalen hebben aangegeven, als Hij zelf niet ten leven opstaat, en *de eerstgeborene uit de dooden is.*

En wie zou ooit aan Zijne verklaring geloofd hebben: *Ik leg mijn leven af uit Mij zelven, en Ik heb macht om het af te leggen, en Ik heb macht om het weder aan te nemen*, indien Hij niet, door Zijn leven bij Zijne Verrijzenis uit het graf weder aan te nemen, bewezen had, dat Hij Zijn leven vrijwillig en eigenmachtig bij Zijn sterven, had afgelegd. Christus heeft derhalve door te sterven ons verlost; maar dit zou niet waar zijn, indien Zijn sterven niet door Zijne opstanding was gevolgd.

Gelijk de Verrijzenis van den Godmensch de wezenlijkheid aanduidt der door Hem volbrachte Verlossing, geeft Zijn opstanding ook tevens aan ons het bewijs van de waarheid der door Hem geopenbaarde leer.

Op onderscheidene plaatsen heeft de Zaligmaker tijdens Zijn verkeer hier op aarde, over Zijne toekomstige Verrijzenis gesproken die eenmaal klaarblijkelijk zou aantoonen dat Hij was hetgeen Hij zoo menigmaal verklaarde te zijn: de Goddelijke Meester, de Opperste leeraar van volkeren en natiën, de waarheid zelve. "Ik ben de opstanding en het leven" had Christus met Goddelijke Zending gezegd, en drie dagen na Zijn sterven, staat Hij zegevierend voor de wereld als overwinnaar van den dood. Toen de Phariseën in hun schuldige verblindheid en met een verstokt hart een teeken vroegen, antwoordde hen de Verlosser dat hun geen ander teeken zou gegeven worden dan het teeken van Jonas. "Want gelijk Jonas drie dagen en drie nachten in den buik van den walvisch geweest is, zoo zal de zoon des menchen drie dagen en drie nachten in het hart der aarde zijn."

FEUILLETON.

GEROEPEN.

—

Hij leefde gevierd en geacht, en bewust van zijn krachten, wist hij dat iedere dag hem nieuwe lauweren zou brengen. Elkeen noemde den jongen advocaat, die na schitterende studie zijn loopbaan aan het Gerechtshof te Parijs met een triomf begon, gelukkig — en toch was hij het niet. Bij al den bijval, dien hij genoot, bij al de kennis, die hij verzameld had, ontbrak hem iets. Dit begon hij te gevoelen. Te gelijk met die ontdekking, dat hem iets ontbrak, verlangde hij vurig naar de ééne wetenschap, die hij het meest had verwaarloosd. In zijn edele zucht naar weten, had zijn hart zich vaak bedrogen, en de genade Gods alleen had gewaakt over zijn hoofd en zijn gemoed. Zoo niet waren de bloesems des geloofs, in zijn hart van jongs af gekweekt, verstikt door de distels en doornen van den bitteren spot der werken van Voltaire en Rousseau.

Maar een karakter als het zijne kon niet onder den blijvenden invloed van geesten verkeeren, die verlagen en vernederen; zijn ziel, die een ieder tegen blonk uit zijn doordringend, schitterend oog, kon niet voldaan worden door genietingen van lagere orde.

De jonge man, door bewonderaars omringd, dagelijks gevleid en op de handen gedragen, werd stilzwijgend en afgetrokken. Er ging iets om in zijn ruime ziel maar niemand wist wat er werd voorbereid....

Maar als een ziel, door de genade Gods voorgelicht, zoekt, dan zal zij vinden.

Het was een koude avond, een dier avonden zooals de lente schijnt te bewaren voor de Goede Week.

De menigte spoedde zich naar de Notre Dame, hij bevond zich onder hen. Daar klonk een roerend, machtig koor door de gewelven; een onbeschrijfelijk weemoedig gezang, toch verheffend en verteederend te gelijk, vulde de halfduistere ruimte tusschen de reusachtige gotieke pijlers, en bleef daar zweven onder het gewelf, gedragen op den forschen orgeltoon, die met statige vlucht, den zang begeleidde. De ontroering zweefde mede op die klanken en stortte op enkele uitverkoren harten haar zalvende druppels neer. Het „ Miserere " dat nooit gezongen wordt, of er werden in stilte tranen geweend, dreef in parelreine accoorden door de zuilengangen van het grootsche Godsgebouw. Het klagen en smeeken der bede vond weerklank in menig gemoed: ook de jongeling boog reeds bij het begin van den treurzang het hoofd en scheen diep geroerd. Toen hij opstond en heenging, was hij geheel veranderd : zijn oog was kalm en helder, daar stond een ernstig voornemen in te lezen, zijn hoog voorhoofd blonk; de vervallen, mistroostige trekken waren glad gestreken, een engelenhand was er langs gegleden. Nu eerst wist de jonge man wat hem ontbrak; de godsdienst, het geloof was hem dezen avond in een der heerlijkste uitingen voorgekomen; gewonnen was hij voor de Kerk, gewonnen voor het werk van God.

Paschen, de groote feestdag brak aan, de stemming des jongelings was dezelfde gebleven, maar nog versterkt door overdenking en het gebed. Hij was bekeerd; de Kerk zou juichen over dien weergekeerden zoon, die, hoewel niet afgedwaald toch geen ijverig dienaar was, als hij weldra worden zou.

Nadat hij door het ontvangen der H. H. Sacramenten gelouterd en versterkt was, had het denkbeeld, dat in zijn geest was gerijpt, zich sterker afgeteekend: hij wist wat hij wilde. Leven, strijden voor de Kerk, zijn levensdoel lag voor hem. Maar hoe, als leek of als priester?

Wie Parijs omstreeks Paaschtijd gezien heeft, weet dat de lente daar vroeger haar zegerijken intocht houdt dan elders. De linde- en kastanjeboomen der parken zijn, uitgegebot, leven en bloei lacht den opgewekten wandelaar allerwegen te gemoet en de lucht draagt er geuren van frischheid, die vreemd is aan dien atmosfeer, waar doorgaans andere dampen hangen. Het voorjaar ontwaakt er vroeger dan elders, zeker omdat er naar die herleving met heimwee wordt uitgezien.

Schitterend en duidelijk heeft deze voorzegging hare vervulling gekregen; ten derde dage verliet Jezus op eene wonderdadige wijze het graf; het leven dat Hij vrijwillig uit eigen macht had afgelegd, had Hij weer eigenmachtig aangenomen.

De Apostelen beriepen zich bij hunne prediking op de Verrijzenis van Christus als een bewijs voor de waarachtigheid van het Evangelie dat zij van hun Meester ontvangen hadden en in Diens naam aan de wereld bekend maakten.

Na de nederdaling des H. Geestes, verheft de H. Petrus zich, vervuld van de hemelsche gaven, tusschen de Joden te Jeruzalem, om aan hen het nieuwe Godsrijk te verkondigen dat Christus dien zij gekruist hadden, was komen stichten. En om hen tot het geloof aan den Zaligmaker te brengen begint de Apostel met te zeggen dat, wat er over Christus geprofeteerd was "*dat Zijn lichaam het bederf niet zou zien*, dit in Hem vervuld is: *Jezus, dien gij gedood hebt, heeft God van de dooden opgewekt; hiervan zijn wij de getuigen.*" En de H. Paulus stelt in duidelijke bewoordingen de Verrijzenis des Heeren als den noodzakelijken grondslag van de waarheid des Christendoms: *indien Christus niet verrezen is, ijdel is dan onze prediking, ijdel is dan ook uw geloof.*

De Verrijzenis des Zaligmakers is volgens de woorden van den H. Augustinus ook "een voorbeeld onzer hoop."

Glorievol is de Godmensch uit eigen macht uit den dood opgestaan, heerlijk zullen ook wij eens verrijzen.

Wij zijn leden van Christus die ons hoofd is, de nieuwe Adam, de Verlosser en Hersteller van de zondige menschheid.

Hoe zouden dan, vraagt de H. Chrysostomus, niet de leden het hoofd volgen? Jezus is verrezen naar het gezegde van den H. Paulus, *eersteling der ontslapenen*, ook wij, zijne volgelingen op deze aarde, zullen deelgenoot worden van Zijn glorie in den Hemel.

Evenals in het Oude Verbond, zegt dezelfde kerkleeraar, de eerstelingen van den oogst Gode moesten toegewijd worden en door die toewijding alle volgende vruchten geheiligd werden, zoo zullen ook wij ons Goddelijk voorbeeld volgen in Zijn heerlijkheid.

De H. Paulus, wien het gegeven was opgevoerd te worden tot in het Paradijs, God in Zijn ongenaakbaar licht te aanschouwen en daar geheimvolle woorden te hooren die het eenen mensch niet geoorloofd is te spreken, verklaart in de meest afdoende woorden, dat ook wij eenmaal naar het voorbeeld van Christus uit het graf zullen opstaan. "*Vermits toch door eenen mensch de dood, ook door eenen mensch de opstand der dooden. En gelijk in Adam allen sterven; zoo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden.*"

Zoo de getuigenis van den grooten Apostel, den H. Paulus, die van deze verhevene waarheid zoozeer overtuigd en doordrongen was dat zij hem onophoudelijk voor den geest stond en hem voortdurend opwekte om met onvermoeide kracht in het renperk te loopen en naar den prijs te dingen.

Hij maakte er voor de Christenen van Korinthië volstrekt geen geheim uit dat deze hoopvolle gedachte aan de opstanding de drijfkracht van al zijn handelingen en zijn arbeid was. „Waarom zijn ook wij te aller ure in gevaar? Iederen dag sterf ik bij uwen roem broeders, dien ik heb in Christus Jezus, onzen Heer. Indien ik in Ephesus (naar den mensch) met wilde dieren heb gevochten, wat baat het mij indien de dooden niet verrijzen."

En inderdaad, wel moest het eene verhevene gedachte wezen die hem kracht te over gaf om zoovele gevaren te trotseeren; „gevaren van rivieren, gevaren van roovers, gevaren in de stad, gevaren in de woestijn, gevaren op zee, gevaren onder de valsche broeders." Ontbering of vervolging, foltering en straf, niets kon hem afscheiden van de liefde van Christus en doen wankelen in de hoop op de toekomstige Verrijzenis.

De glorierijke opstanding van Christus uit het graf is alzoo een bewijs voor de waarheid dat Hij de verwachte Messias is die volgens de profetiëen door kruis en dood het menschdom zou verlossen uit de slavernij, waarin het door de zonde gebracht was. Die Verrijzenis is ook de bevestiging van wat Christus als de waarheid gepredikt heeft en wat wij tot op dit oogenblik aannemen en belijden.

Het ongeloof wil natuurlijk dit feit der Verrijzenis verwerpen en daardoor de Godheid van Christus ontkennen. Maar ongeacht zulke aanval en bestrijding blijft het Christendom, waarvan de Verrijzenis des Zaligmakers de hoofdwaarheid en de grondslag is, de wereld beheerschen.

Gelukkig wie de H. leer van Christus onbesmet en onvervalscht door de Verrijzenis van den Godmensch voor ons duidelijk als de eenige ware leer gestempeld, aanneemt en zich daarnaar regelt!

Voor hem zal de heerlijke Verrijzenis van Jezus Christus in waarheid een voorbeeld zijn van zijne eigene opstanding. Voor hem zal de hoop op eene toekomstige glorie de steun en troost zijn bij den kommer en in de moeielijkheden van dit aardsche leven; voor hem zal „te leven Christus zijn en te sterven een gewin."

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

—Bij Gouv. Besluit is aan de Heeren *F. R. van Romondt*, Gezaghebber van Bonaire, en *J. A. Nisbet*, Officier van Justitie en Commissaris van Politie op St. Martin N. G., een buitenlandsch verlof voor den tijd van een jaar naar Nederland verleend; is aan den Heer *Juan C. Croes*, op zijn verzoek, eervol ontslag verleend, onder dankbetuiging voor bewezen diensten, als plaatvervanger van den Kantonrechter en lid van de Commissie van toezicht over de mijnwerken op Aruba, en de benoeming van dien Heer tot Administrateur der Armenkas, ook op zijn verzoek ingetrokken, terwijl in zijn plaats benoemd zijn: tot plaatsvervanger van den Kantonrechter, de Heer *G. de Veer*; tot lid van de Commissie van toezicht over de mijnwerken, de Heer *F. de P. Croes* en tot Administrateur der Armenkas, de Heer *J. J. Beaujon*: is de seinwachter *J. Hollander*, op zijn verzoek, eervol uit die betrekking ontslagen en met de waarneming dier betrekking belast *Johannes Aeceus Hollander*: is de Heer *J. B. Gravenhorst*, klerk ten Postkantore, benoemd tot Adjunct-Commies; is *Johan Hollander* benoemd tot Maréchaussé 2e klasse bij de brigade Maréchaussées in deze kolonie.

— Volgens mededeeling van *El Imparcial* zal de nieuwe brug, die eerstdaags gelegd zal worden, *Alliance* heeten. In de maand Mei, naar ditzelfde blad zegt, zal het werk waarschijnlijk voltooid zijn.

—In verschillende Nederlandsche kranten vinden wij melding gemaakt van de felle vorst die einde- Februari en in 't begin van Maart in Holland heerschte. Geheel Europa door moet de na-winter zich geducht hebben doen gevoelen.

Ook in Noord-Amerika en onder anderen te New-York heeft men, zoover 's menschen geheugen reikt, nimmer een zoo vinnige koude gevoeld als dit jaar. De telegraphische berichten van den 12, 13, 14. en 15 dezer maand spreken ook nog van eenen geweldigen sneeuwstorm die er over geheel Noord-Amerika gewoed heeft en op verschillende plaatsen vele ongevallen en stremming in het verkeer, tot schade van menigeen, heeft veroorzaakt.

— Naar wij met genoegen vernemen is de Heer *Eduardo Leyba*, van Curaçao, te New-York tot Doctor in de geneeskunde gepromoveerd.

NEDERLAND.

— Naar het *D. v. Z.-H.* meldt, neemt Z. M. de Koning dagelijks in beterschap toe. Ook is de lichte ongesteldheid van prinses Wilhelmina geheel geweken, zoodat H. K. H. weder geregeld van haar onderwijzers les ontvangt.

— Hoe er soms met het bouwen van scholen in Nederland wordt omgesprongen, kan het volgende leeren. Voor 't bouwen van drie scholen in Den Haag berekende de architect *f* 192.000, terwijl onlangs te Utrecht een school werd aanbesteed voor *f* 19.000.

— Door wijlen baron Wassenaer van Catwijck, in leven lid der Tweede Kamer, is aan de vereeniging voor christelijk nationaal onderwijs, aan de christelijke school te Katwijk aan den Rijn en aan de Kerkvoogdij der Ned. Herv. gemeente aldaar elk een kapitaal van *f* 10.000 vermaakt.

— Volgens de bij de Tweede Kamer ingekomen afrekeningen heeft Rothschild aan de in 1886 plaats gehad hebbende conversie der Ned. 4 pCt. in 3½ pCt. nationale schuld het bagatel verdiend van *f* 3.277.-698,71. „Hierbij", zoo wordt er heel leuk door de rapporteurs bijgevoegd, „is uit den aard der zaak buiten rekening moeten blijven aan de eene zijde hetgeen de bankiers ten koste hebben gelegd om de conversie te doen slagen, aan de andere zijde de winst, die zij kunnen hebben behaald op de *f* 9.610.000, aan hen tegen 97½ pCt. verkochte 3½ pCt. schuld."

Dit lezende krijgt men den indruk dat het maar al te waar is, dat in Nederland de landskinderen achtergesteld worden bij de vreemden, terwijl men in andere landen juist het tegenovergestelde ziet gebeuren.

— De uitslag der Verkiezingen van leden voor de Tweede Kamer is ons nog niet volkomen bekend.

Wij kunnen dan ook niet juist zeggen wie of waar men overwonnen heeft. Maar toch, geoordeeld naar eene opgave van sommige districten, waar de uitslag bekend is, in het *Centrum* van 7 Maart ge-

---

Weer stroomden de geloovigen langs de Seine-oevers naar de Notre Dame, de golvende klokketonen galmden als klanken van koper en brons over de wijde stad, het Aprilzonnetje tintte den blauw grijzen Seinestroom met een doorzichtig waas van zilver en de zwaluwen schoren tsjilpend langs den geliefden ouden stroom. Met hen, die zich langs de kaaien langzaam voortbewegen, wandelt ook een jongeling langs de oevers met een open oog voor al wat hem omringt, met een open gemoed voor hoogere, betere indrukken, zijn gestalte is als die, waarmede men zich den grooten heiligen Augustinus voorstelt, een schoon geteekend gelaat, fijn gebogen wenkbrauwen boven de oogen, fonkelend van geestdrift en zielewarmte, een adelaarsneus, die kracht van karakter en scherp vernuft teekent, om zijn zeldzaam gevormden mond, die den begaafden spreker kenmerkt, glijdt een lach van zielevrede.

Hij treedt met de tallooze schare eerbiedig binnen de gewijde gewelven van de indrukwekkende hoofdkerk.

't Is er niet donker thans, breede stroomen licht golven door de kruisvensters met heerlijk gebrande schijven in het slanke middelschip van het reuzengebouw. Er jubelt een onzichtbare geest in de wierookwalmen, die hangen tusschen de grootsche spanne, welke de zuilen scheidt, vereenigd door het stout ontworpen gewelf. Aan den voet van een pilaar knielt hij neer en het gebed, dat hij uitspreekt, is een dankzegging. Weder klinken er verheffende orgelgeluiden, maar thans juichen en jubelen zij in wisselenden toonval; zij gaan op in schallenden bazuinentoon en zij weergalmen in de gewelven, tintelend van licht en kleur. En uit dien stroom van kleurige accoorden, schiet een jubelzang opwaarts, door een krachtige, zuivere stem aangeheven: *Resurrexit!* Hij is verrezen! Blijde tijding der voleinding, van de kroon op het verlossingswerk! Die toovervol van woorden, die een wereld van heil bevat, drong door tot duizenden geloovigen en gelukkig, er zijn er, die die woorden geheel verstaan.

Maar onder hen is er een, die meer dan allen de kracht dier blijde tijding begrijpt. Met weelde in het hart, hoort hij den zang ten einde, diep geroerd tot in het diepst zijner groote ziel. Verslonden in de overweging van zijn hervonden geluk, trouw zwerend aan den Gever van zoo veel vertroosting, voelt hij zich geroepen tot dankbaarheid. Een priester bestijgt den hoogen kansel der kathedraal. Bezielend spreekt hij over den grooten dag, den dag, dien God gemaakt heeft. *Haec dies quam fecit Dominus.* Meegesleept door de welsprekendheid van den gewijden redenaar, luistert de jongeling aandachtig toe.

Wat is hij schoon op dat oogenblik! Zijn geestvol oog leeft op, fier heft hij het sterk geteekende hoofd omhoog.

Daar ontwaakt in zijn hart een bewustzijn, vol kracht; hij aarzelt een oogenblik, en strijdt inwendig, maar overwinnend treedt zijn geest uit den kampstrijd weder, doch zonder trots, nederig, onderworpen is zijn zachtere blik.

Een groot voornemen is bij hem tot rijpheid gekomen. Ook hij is welsprekend, zijn triomfen voor de balie, zijn vrienden, de geheele wereld zeggen het. Welnu spreken zal hij. Zijn roeping is beslist. Op Paaschdag bij het klinken van het *Resurrexit* voelde hij wat hij kon, wat hij zijn zou. Door de genade Gods getroffen, zou hij zijn leven wijden aan God; als nederig dominicaan zou hij ijveren voor de waarheid.

Een maand later was hij seminarist in St. Sulpice kort daarop priester, en *Lacordaire* werd de man, die de geloofswaarheden in de Notre Dame verkondigde, zooals voor hem zelden was gehoord. Veel zijn de bekeeringen, die hij maakte, en na het *Miserere* dat hem eens had getroffen, klonk zijn gouden woord zuiver en onvervalscht, en voor duizenden, die hem hoorden, heeft ook na den treurzang het verblijdend *Resurrexit* weerklonken. Dank zijn woord, die schoone gave hem door God geschonken, heeft hij zijn roeping getrouw en schitterend vervuld. En iederen Paaschdag zag hij een schaar van verdoolden, ook door de genade geroepen, opgewekt door welsprekendheid, wederkeeren tot de Kerk, waarvan hij een der grootste zonen, de krachtigste verdediger werd van zijn tijd, die zulk een kampioen en apostel noodig had als Lacordaire.

plaatst, hebben wij alle vertrouwen dat de Katholieken door de vorming van nieuwe kiesdistricten er op vooruit zijn gegaan. Wij herhalen echter dat wij vooralsnog geen beslist oordeel over de verkiezingen kunnen uitspreken.

BUITENLAND.

ITALIË. — Het bondgenootschap, dat door graaf Kalnoky met koning Humbert is gesloten, zou, indien de Romeinsche correspondent van het *Journal des Débats*, een gelukkig niet zeer ernstig blad, waarheid spreekt, eene leelijke bepaling bevatten. In het desbetreffend tractaat zou de Italiaansche regeering zich het uitsluitend recht hebben voorbehouden, den toestand van den H. Stoel te regelen, zooals haar goeddunkt. Met andere woorden: Oostenrijk levert den Paus aan Italië over als belooning voor de hulp van deze Mogendheid in een eventuëelen oorlog van Oostenrijk met Rusland.

Indien deze verzekering waarheid bevat, is het best te begrijpen, dat keizer Frans Jozef een tractaat niet wil publiceeren, waarin eene clausule voorkomt, die niet alleen tegen zijn eigen denkbeelden en gevoelens maar ook van de overgroote massa zijner onderdanen moet strijden, doch door de intriges der Loge-mannen en Semieten zou zijn doorgedreven. Zonder die bepaling zou Oostenrijk Italië's hulp ook wel hebben gekregen; het laatste speelt thans groote Mogendheid en moet Duitschland te vriend houden met *Les amis de mes amis sont mes amis*. De verzekering van het *Journal des Débats* klopt wel met de omstandigheid, dat bij de Pauselijke Jubilé-feesten door geen officiëele personen of lichamen, naar van hooger hand werd bevolen, ten gunste der herstelling van het Pauselijk gezag mocht gesproken worden. Maar welk een verpletterend votum van wantrouwen moet alsdan het volk met zijne authoriteiten en officiëele lichamen, hoewel onbewust, hebben gegeven door zijne betuigingen van gehechtheid aan den H. Stoel, door zijne adressen, zijne pelgrimstochten, zijne geschenken!

En de ondraaglijke toestand van den H. Vader, den gevangene van het Vaticaan, zou, menschelijkerwijze gesproken, bevestigd en verslimmerd zijn.

—De *Daily Chronicle* verneemt uit Rome, dat de hertog van Norfolk aldaar de onderhandelingen tusschen Engeland en den Paus voortzet, en daarvoor nieuwe instructiën van het Engelsche Kabinet heeft ontvangen.

FRANKRIJK. — Aan eene correspondentie uit Parijs, dd. 23 Feb. te lang om in zijn geheel opgenomen te worden, ontleenen wij de volgende belangrijke zinsneden:

Een vriend van een der radicale Kamerleden heeft mij dezer dagen verzekerd, dat er wat nieuws in het zand ligt, in den vorm eener lijst van verdachten, waarop niet minder dan 213 leden van den Senaat en van de Kamer, behoorende tot het gematigde centrum, vermeld staan. Het zou een zaak betreffen van hoogverraad tegenover de republiek. Ik ben hoogst nieuwsgierig, wat voor een hydra er uit dat ei zal voortkomen. Als die heeren mochten verkocht zijn aan de Orleanisten of aan prins Victor, zal het voor zoovele hoofden een aardig duitje hebben gekost, maar de graaf van Parijs is hoogst zuinig, om het woord gierig niet te bezigen en de andere heeft niet veel in de melk te brokkelen. Ik beken dan ook gaarne, dat de zaak voor mij tot hiertoe nog omhuld is door den sluier der duisternis.

. . . .

Een onzekere toestand berokkent dikwijls kommer en zorg, en de mensch is daaraan op aarde in die mate overgeleverd, dat hij, hoe groot de duisternis ook zij, die hem omgeeft, instinctmatig naar eenige lichtstraal, hoe klein dan ook, uitziet. Uwe geëchte lezers zullen zeker niet veronderstellen, dat te midden van den hier in alle opzichten bestaanden donkeren toestand dat lichtstraaltje in de hand ligt van uwen Parijschen correspondent, en dat hij die slechts zou hebben te openen, om als een onfeilbare chroniqueur op te treden, maar uit particuliere bijzonderheden valt dikwijls veel af te leiden, en daarom laat ik er hier eenige volgen, die misschien niet geheel en al van belang ontbloot zijn.

Te allen tijde zijn uit Staats-intriges, in Frankrijk vooral, groote gebeurtenissen geboren; menigwerf hebben vrouwen van hoogeren of minderen rang daarin een voorname rol gespeeld en is er ten harent over het lot der volken beslist. Hetzelfde heeft thans te Parijs plaats ten huize der weduwe van een Amerikaanschen geneesheer.

Die dame is een Fransch geboren vrouw en petekind van een der Bonapartes; zij is door en door schrander, heeft op haar reeds betrekkelijk gevorderden leeftijd nog den geest en de verbeeldingskracht eener dertigjarige, weet van alle toestanden behendig partij te trekken, is daarbij zeer geletterd en levert van tijd tot tijd onder een pseudoniem, zoowel aan de behoudende als aan de republikeinsche bladen, en o. a. ook aan de *Matin*, politieke artikelen, met eene verscheidenheid van stijl, dat men niet zou zeggen, dat zij uit dezelfde pen zijn gevloeid, ware het niet dat de copieën, met eigen hand geschreven, mij somwijlen vertrouwelijk ter inzage zijn verstrekt. Zijn het lieden eener partij, die zij om zich vereenigt, voor elke categorie heeft zij haar vasten en bijzonderen ontvangstdag. Oningewijden, die zoo wat op de hoogte zijn van wat daar omgaat, breken op een gegeven uur hun bezoek af, hetgeen niet belet dat men langzamerhand begint te weten, wie daar ontvangen worden. Men ontmoet er o. a. menig persoon van hoogen rang, waaronder een, die onlangs zijn persoonlijke hulde is gaan aanbieden aan den H. Vader, maar natuurlijk slechts op de dagen, dat voor de radicalen het heiligdom gesloten is, en bij name den Dinsdag van elke week. Op mijn beurt zoek ik daar een lichtstraaltje te ontdekken, en in afwachting dat mijne oogen voor den dag zullen opengaan, zijn reeds bij mij de navolgende vragen gerezen: Wat deden daar 's morgens te elf uur, juist geen uur waarop men visites maakt, te zamen binnentredende, Floquet en prinses Mathilde, zuster van prins Napoleon, en gevolgelijk de tante van prins Victor, den pretendent naar het Fransche bewind? Wat beteekent de verzoening van den Russischen ambassadeur met Floquet en het hem door dezen aangeboden bijna vorstelijk feestmaal? En dan die 213 verdachten, waarvan ik zoo even sprak? Hangt hun het zwaard van Damocles boven het hoofd of houden zij het boven anderen in handen? Welke rol speelt daarin de president der republiek, en welke rol of welk lot wordt hem misschien in het geheim voorbereid.? Even zoovele nu nog onoplosbare vragen, maar een in zijne onderdeelen nietetmin zonderlinge toestand, die te midden van allerlei geheime bedoelingen in verband staat met eene nieuwe richting, aangegeven door een nu nog verborgen persoon, of met een nieuwen Staatsschok, te midden van een reeds onzekeren toestand, en misschien nog veel donkerder toekomst.

—Naar de *Matin* uit goede bron verneemt, ligt de oorzaak der openbaring van de bekende decoratie-zaak in de wraakneming eener juffrouw, die bij Mme. Limouzin had ingewoond en een japon niet kon terugkrijgen, welke Limouzin niet wilde afgeven omdat de andere geen kostgeld wilde betalen.

— De proclamatie van Keizer Friedrich heeft goede indruk gemaakt in Frankrijk. De Fransche bladen erkennen er de vredelievenheid van en zeggen tevens dat zij de goedkeuring van Frankrijk verdient.

— De openbare receptiën werden van wege den President Carnot geschorst als een teeken van eerbied voor wijlen Keizer Wilhelm.

— Generaal Boulanger is uit den dienst ontslagen, wegens verzet tegen de discipline. Den 23n dezer zou hij voor den Raad van onderzoek moeten verschijnen, om verklaringen te geven omtrent zijn gedrag.

Een artikel in de *Cocarde*, een nieuw Boulangeristisch blad, beschuldigt den President der republiek en het ministerie van lafhartigheid en verraad. Generaal Boulanger zal zegevieren, zegt hetzelfde blad, in weerwil van den President en de ministers.

DUITSCHLAND.—Den 16n. dezer maand is het lijk van Keizer Wilhelm met groote staatsie grafwaarts gebracht. Prins von Bismarck en graaf von Moltke hebben de begrafenisplechtigheden niet kunnen bijwonen. De nieuwe Keizer Friedrich was er ook, op aanraden zijner geneesheeren, niet bij tegenwoordig. De Keizer stond aan een geopend raam van het paleis van Charlottenburg toen de treurige stoet voorbijging.

Gedurende vier dagen dat het lijk van Keizer Wilhelm op een praalbed in de Hoofdkerk te Berlijn rustte stroomden er duizenden naar toe om hun ouden Keizer voor 't laatst te zien.

—Keizer Friedrich heeft eene proclamatie uitgevaardigd, waarin hij onder anderen mededeelt dat het vooral zijn streven zal zijn, voortdurend te ijveren voor de rust en vrede van het land en voor den vooruitgang en het welzijn van zijne onderdanen. Meer dan ooit heeft men nu vooral hoop dat de vrede zal bewaard blijven.

In zijn boodschap aan den Rijksdag zegt de nieuwe Keizer ten volle bewust te zijn van de zware taak die op hem rust, en het voorbeeld volgende van zijn nimmer te vergeten vader, zal het altijd zijn pogen zijn om, in samenwerking met de prinsen en vrije steden van de Federatie en met medewerking van den Rijksdag, recht, vrijheid en order in geheel het Vaderland in stand te houden, den vrede in het binnen- en buitenland te handhaven en het welzijn van het volk te bevorderen.

Op de gehechtheid en liefde van het volk en zijne vertegenwoordigers voor het Vaderland vertrouwende besloot Z. M. met de toekomst van het keizerrijk in Gods handen te stellen.

Na de lezing van de boodschap verklaarde Bismarck zijn wensch en voldoening om de vreemde Mogendheden namens den Rijksdag dank te mogen betuigen voor hunne uitgedrukte sympathie en deelneming bij den slag die Duitschland getroffen heeft. Hij vestigde de aandacht op de deelneming van Oostenrijk, Italië, Portugal, Nederland, Zweden, België en vooral Denemarken. "Ik zal u dankaar zijn," zeide de Kanselier ten slotte, "indien gij mij de macht geeft om onzen dank te betuigen aan die vriendelijke natiën, door welker vriendschap de toekomstige vrede meer gewaarborgd is dan door geschreven tractaten.

—Ter eere van den geboortedag van wijlen Keizer Wilhelm is er den 22n. dezer een plechtige dienst gehouden in de kapel van het kasteel van Charlottenburg. Keizer Friederich was tegenwoordig en woonde de ceremoniën tot het einde toe bij. Hij had zijn groot uniform aan en zag er flink uit.

RUSLAND.—Het officiëel blad van Moskou, in een artikel over de dreigende internationale verbindingen, dringt er op de noodzakelijkheid aan dat Engeland zich bij Rusland en Frankrijk aansluite.

ENGELAND.— De bekende Iersche afgevaardigde O'Brien, onlangs uit de gevangenis van Tallamore ontslagen, heeft bij de discussie over het adres van antwoord op de troonrede een welsprekende redevoering gehouden.

Vooral blonken twee gedeelte daarvan uit. Het eerste gedeelte was dat, waarin hij een tegenstelling maakte tusschen het verleden en het tegenwoordige. Vroeger telden de Iersche afgevaardigden al de leden der Kamer tot hun vijanden: heden tellen zij in den schoot dier vergadering machtige bondgenooten, tal van collega's, die de Iersche zaak tot de hunne hebben gemaakt.

Vervolgens schilderde hij het gebeurde te Michelstown — ten gevolge waarvan hij was veroordeeld — in levendige en aangrijpende kleuren af.

„Het parlement," zeide hij, "had een wet aangenomen, waarbij de pachters gemachtigd werden hun pachtgelden door de rechtbanken te laten herzien; voordat deze wet kon worden in toepassing gebracht, wilden de grondeigenaars hun pachters uitzetten, om hen dus van de voordeelen der nieuwe wetgeving te berooven." Toen heeft hij op het plein van Mitschelstown den pachters in naam der Goddelijke en menschelijke wetten gesmeekt, in het bezit te blijven van hunne goederen en weerstand te bieden aan hen, die hen zouden willen verdrijven. "Door zoo te handelen", riep de heer O' Brien uit, „meen ik niet mij aan een onwettige daad te hebben schuldig gemaakt, evenmin als de man, die de hand van den beul zou weerhouden, wanneer hij wist dat de veroordeelde begenadigd was, en wanneer de beul er eveneens kennis van droeg.

Deze woorden werden daverend toegejuicht.

—Berichten uit Rangoon melden, dat de stad Myingyan, eene belangrijke militaire post in Opper-Burmah, door een brand vernield is geworden. Men gelooft dat brandstichten het vuur met opzet ontstoken hebben. Vijftien duizend menschen zijn zonder woning, een groote hoeveelheid graan is verwoest en verschillende eigendommen zijn vernield.

BULGARIJE.— De Minister-Raad heeft besloten geen antwoord te geven op de nota van de Porte, die de positie van prins Ferdinand onwettig verklaart. De troepen aan de grens werden van oorlogsmiddelen voorzien. Prinses Clémentine, de moeder van prins Ferdinand, zou Sofia verlaten. Natchevitz, Minister van Financiën, heeft in eene bijeenkomst gezegd, dat de regeering niet voornemens is Bulgarije onafhankelijk te verklaren. Het land zal trouw blijven aan de Europeesche Mogendheden.

RUMENIË.— In de Kamer van Afgevaardigden heeft de Minister-President, Bratiano ontkend, dat de regeering zou wenschen om een Rumeensch-Bulgaarsch keizerrijk te stichten. Ook heeft hij de beschuldiging verworpen, dat Rumenië gegermaniseerd wordt. Rumenië ontwikkelt zijne verdedigingskrachten, zeide hij, teneinde in staat te zijn zijne belangen te beschermen.

De Koning van Rumenië had eene samenkomst met den Keizer en de Hoofdofficieren, vermoedelijk om te beraadslagen over de mogelijkheid van eene overweldiging van Bulgarije door Rusland.

AUSTRALIË. — Een parlementair incident, zooals er in Australië wel meer voorkomen, had bij het einde der zitting van den 14n. December in het parlement van Sydney plaats. Daar de *speaker* een lid van de oppositie niet de tribune kon doen verlaten, moest hij de tusschenkomst van den gerechtsdienaar inroepen. Deze legde de hand op den redenaar en bracht hem naar de gevangenis van het gebouw. Dertien leden derzelfde partij zijn hun collega daarheen moeten volgen, te midden van kwinkslagen, scheldnamen en uitroepen, waaronder de woorden: „lafaards, honden, dieven, schurken" enz., de zachtste termen waren.

De aanvoerder der oppositie, de heer Dibbs, en eenige zijner partijgenooten trokken de jassen uit, stroopten de mouwen op en daagden den *speaker* en de ministers uit, „eens te beginnen." Zekere heer Hassal wierp vijf pond sterling in de zaal, uitroepende, dat hij ze verwedde, dat de gerechtsdienaar hem niet zou durven aanraken.

Alleen door zijn beleidvol optreden, mocht deze beambte beletten, dat het parlementsgebouw het tooneel van een *boxing-match* werd.

RESURRECCION.

—o—

"El a resucita, E no ta aki," un angel a bisa e mohé piadosonan, koe a bai na tumba di Redentor pa adoré. "Mira e lugá, na oenda nan a poné," e enviado di Dios a bisa acerca, „i bai i bisa Su discipulonan koe El a resucita; i mira, El a bai na Galilea promé koe boso; aja boso lo miré. Mira, mi a bisa boso p'adilanti."

Ki sorpresa dusji e palabranan-ai mester a causa na e mohé tristoe-

nan, cual su coerazon tabata jen di sufrimentoe ainda, ocasioná pa e escena di martirizacion cruel, koe nan a presencia Dia Viernes adilanti! Koe ki respeto sagradoe nan mester a mira e spelonk scur, — den cual nan a corda di haja cadáver di nan Senjor asina stimá — jená coe un briljo celestial, foi oenda voz di un angel luminoso tabata jega na nan oréa, pa duna nan e noticia consolador koe Senjor a resucita realmente! *Surrexit Dominus vere!*

Com e noticia grandi a plama di boca na boca i ki entusiasmo a jena coerazon oprimí di discipulo fielnan di Cristoe, ora E mes a bin confirma e noticia coe Su aparicionnan, un ora cerca Pedro i apostelnan, otro ora cerca e mohénan na Su tumba i despues cerca discipulonan di Emmaus! El a resucita, manera El a bisa; i mes cos koe n'e palabra-ai di djé tabata cumpli, asina mes tambe lo E cumpli toer Su otro promesanan. En verdad, no ta sin razon koe El a bisa Su apostelnan koe nan tabata tristoe, ma koe nan tristeza lo a troca na alegria. Senjor a resucita, i awor tambe lo El a keda coe nan te na fin di siglonan, lo El a biba meimei di nan, i persecucion ni morto lo no a separa nan mas foi nan Senjor stimá. Kiko nan por a teme ainda, despues koe E koe, a bisa: "Mi ta ressurreccion i bida," no solamente a confirma e palabra-ai, ma coe n'esai El a cumpli toer Su promesanan.

Oh, coe henter otro bista discipulonan di Cristoe ta mira awor sufrimentoe i morto di Salvador di mundoe: sufrimentoe i morto, koe promé a jena nan coerazon coe ansia, coe tristeza sin consuelo! Injuria i humiliacion koe El a sufri riba Viernes Santoe, ta sirbi awor solamente pa haci Su resurreccion mas glorioso ainda: lo ke tabata parce koe ta Su destruccion completoe, ta triunfo di mas briljante: e paloe di bergüenza: Cruz di Cristoe ta, despues di Su resurreccion, senjal di mas glorioso di victoria.

Si, den dianan di Cuaresma, diaman di penitencia i mortificacion, principalmente den Semana Santa nos tabatin na bista sufrimentoe i morto cruel di nos Salvador. Nos a miré mará na un pilá i toer su curpa na *un* herida como principio di e sacrificio sangriento, koe lo tabata cumplí riba cruz. Nos a mira Jioe di Dios cologá meimei di cieloe coe tera, ma....mientras mundoe perverso ta keré destrui, i hasta Su discipulonan ta jora i lamenta, como koe si coe Su morto toer Su obra a caba na nada, tres dia despues El a resucita gloriosamente foi su tumba, pa mustra mundoe koe E tin poder riba morto i riba fierno, i koe, mientras cieloe i tera lo pasa, Su palabranan lo keda te den eternidad. Un be Cristoe a muri, ma lo E no muri mas i mes eterno koe Su palabra. Su institucion lo keda tambe: e Iglesia, koe den toer siglo, riba fiesta di Resurreccion lo repeti e exclamacion di triunfo: "Senjor a resucita realmente, Aleluja!"

Awe mainta caba na ora di *Gloria*, coe zona di triunfo di su kloknan, Iglesia a manifesta su alegria cordando riba e fiesta di Resurreccion koe ta acerca. Aleluja ta resona den nos templonan, na oenda imagen di Cristoe i Su Santoenan a presenta nan atrobe na nos bista den toer nan brilljo, despues di tabata cubrí coe velo di penitencia; na oenda tononan di orgel, koe tabata muda den último dianan, ta bolbe lamta den nos coerazon sintimentoe di fiesta; na oenda, lastrá pa un mes entusiasmo, toer cos ta repeti: "Senjor a resucita! Aleluja! Manera el a bisa! Aleluja!"

Si ta Pascu anto den Iglesia, laga nos percura tambe pa koe ta Pascu di berde mes den nos coerazon. Riba jamamentoe di Santa Iglesia nos a purifica nos alma den e dianan-aki pa nos por a come huntoe coe n'é pam di fiesta, pam di fé i di amor. Nos a bira otro hende; laga nos anto sigui coe ánimo nobo riba nos caminda di bida, laga nos lucha coe celo nobo pa bon i pa verdad. *Pascha* ta nifica pasamentoe: i nada otro nos bida ta, sino un pasamentoe na un bida mihó ajariba. Asina anto cada fiesta di Pascu aki riba mundoe meste ta pa nos un punto di sociegoe, na oenda nos ta recobra roséa i reuni forza nobo pa nos sigui mas adilanti riba caminda na nos destino eterno. Cada alegría, cada consuelo, koe nos haja aki riba mundoe, meste ta pa nos un excitacion, un exhortacion pa nos voluntad sea mas firme, nos esfuerzonan mas grandi, nos obra mas celoso i nos lucha coe mas curasji, pa koe nos toer, despues koe nos a pasa nos tempoe di penitencia i jen di dificultad den e bidaaki, por canta Aleluja un dia huntoe coe Dios su escogidonan na e fiesta di Pascu den Cieloe, fiesta grandi i sin fin!

NOTICIA.

S. S. León XIII.

Nos Papa actual ta único, cerca cual tin e circunstancia notable, koe e tres acto principalnan di su bida, esta: su nacementoe, su ordenacion sacerdotal i su eleccion pa Papa a cai riba tres dia consagrá na tres Santoe, koe tabata Papa den nan bida. León XIII a nace dia 2 di Maart, San Simplicio, Papa; é tabata ordená dia 31 di December, San Silvestre, Papa; i é tabata elevá na Papado dia 20 di Februari, San Leon II, Papa.

Un Hesuita honrá.

Zundradó i comedó di padernan lo spanta ora nan lesa lo ke ta sigui.

República di Estados Unidos di América ta bai erigi un estátua pa un Hesuita. Segun un lei, adoptá den anja di 1885, cada Estado meste manda dos estátua, koe, como prueba di recompensa nacional, lo ta poné den Capitolio na Washington. Coe unanimidad di voto, esta; toer miembronan di Senado Wisconsin, koe na major parti ta Protestant, a laga nan eleccion cai riba pader Hesuita Marquette, pa un di estátuanan, koe e Estado-ai tambe meste manda. Pader Marquette ta un di promé misionarionan di territorio grandinan, koe a traha 40 anja largoe den e lugá desconocinan-ai, percurando tantoe pa interesnan di civilisacion i di ciencia como pa interesnan di religion.

Senador Genty, mustrando derechonan koe e pader glorificá tin riba reconocementoe i gratitud di Americanonan, a bisa den otro cos mas: "Divisa di nos República ta: *¡ Adilanti!* Laga nos ta fiel na nos divisa, reconociendo méritonan di pader Marquette! Laga nos dumé e lugá koe ta toké meimei di heroënan di América, pa koe nos jioe i nos nietoenan bin mustra honor na e patriota i na e apostel."

Pader Marquette tabata Frances, el a nace na Laon.

Catisasji ta un dificultad pa ensenjanza.

Muchoe be nos a tende liber-pensador, mazon i otro renegadónan di Dios pretende esai, i pa mes motiboe nan ta bringa pa sostene e pretendido ensenjanza neutral, ensenjanza sin Dios. Nan kier hinca impiedad den coerazon di hubentud, i eleva incredulidad na trono. Hopi cos importante ta sali di vez en cuando ai-riba foi oscuridad secretoe di logienan, cos koe ta mustra claramente nan tendencia. Asina, por egemplo, masonería di Anveres (Bélgica) a declara algun dia pasá:

"Participacion di pader den ensenjanza, na nomber di un pretendido autoridad superior, ta debilita actividad di meesternan i ta priva muchanan di un ensenjanza verdaderamente moral, lógico i racional. Ensenjanza di catisasji ta dificultad di mas grandi pa desaroljo di inclinacion natural di muchanan."

Hende koe te ainda no a comprende na oenda ensenjanza sin religion kier jega, por mira esai claramente den e declaracion di logie di Anveres. Catisasji, *doctrina cristiana*, ta proclamá como di mas grandi dificultad pa formacion di humanidad futura i como tal mazonnan i hende di nan clase ta bringa coe furia contra dje. Logic ta desea un educacion sin religion, sin Dios. Ma sin religion no tin ningun verdadera formacion di coerazon; di aí ta sali lo ke nos ta mira muchoe be: hende koe ta broma coe un vernis di mas fini di civilizacion exterior, ta verdaderamente embrutecé den nan coerazon i nan consensji. Un hende religioso coe su honradez, su husticia i su sencillez, ta manera un djamanta brutoe, maske é falta un civilisacion fini; mientras esnan, jamá civilisá, no poco be ta hende, koe bao di un parcementoe bunita ta sconde di mas grandi putrifaccion. School neutral no por produci sino *graf gepleister* i en caso adorná coe flor; ma civilisacion verdadero i puro é no por duna su muchanan, pasobra no tin civilisacion sin Dios. Sin Dios ta existi verdaderamente un ciencia, ma un koe, manera Satanás, ta lamta contra Dios i contra Cieloe; sin Dios ta posible pa tin un seduccion enganjoso, ma no un civilisacion puro. Solamente na medida koe imágen di Dios ta desaroljá den un hende i é ta imita mas su símbolo divino,— solamente e ora-ai é ta verdaderamente civilisá. Coe toer ciencia i arte terrenal, coe toer autoridad den conocementoe di lenga, coe toer afabilidad den tratoe, coe toer goze di honor, tesoro i satisfaccion di mundoe,— un hende, jamá bon i fini civilisá, ta muchoe be catiboe di pasionnan di mas innoble, di sensacionnan di mas sombrío.

¿ Ta di stranja koe na cada ocasion Su Santidad persisti coe asina tantoe forza riba educacion cristiana di hubentud, cual educacion solamente por forma hende segun coerazon di Dios?

Un familia venená.

Na Csenper, Hungría, cuater lobo a ataca un wagen, den cual tabatin diferente hende grandi i un mucha chikitoe; un di e hombernan a tira e mucha pa e lobonan, promé koe su tata i su mama por a stroba esai. Den un momentoe e animal feroz i hambrientonan a deshací di e criatura.

Burgomaestre di e lugá-aí a laga pone un carné venená na entrada di stad, pa koe lobonan, si nan comé, haja un bon les. Desgraciadamente el a lubida di anuncia na publico koe el a pone e carné. Un pober homber di coenucoe a pasa mira un carné morto, el a corta un bon pida bai cas coe n'é, pe duna su mohé i su sjete jioenan maske ta un be den nan bida un pida coeminda dusji. Nan toer a come coe un smaak sin comparacion, i dia siguiente toer a manece morto.

James A. Jones y Esposa

participan á su Familia, Amigos y Conocidos, que su hija

Graziella

ha contraido esponsales con el Señor

Georg Borchert.

Curaçao Marzo 25 de 1888

APUNTAMIENTOS
SOBRE
la Topografía física
de la
República del Salvador
comprendiendo:
su historia natural, sus producciones, industria, comercio é inmigración, climas estadística etc.
por
DAVID J. GUZMAN.
1 á 8 r.

1183 —2